

ikke er i besiddelse af statsborgerret i et fremmed land.

En regel som den i paragraffen foreslåede er ikke uden betænkeligheder, forsåvidt som den, der en gang er trådt i statsborgerligt forhold til en fremmed stat, ikke altid kan betragtes som egnet til at generhverve sin tidligere danske indfødsret. Efter den nugældende ordning kan sådanne personer — bortset fra kvinder, der eventuelt kan generhverve indfødsret ved giftermål — kun påny blive danske ved naturalisation. For Danmarks vedkommende giver den foreslåede regel anledning til nogen større betænkelighed, end tilfældet synes at være fra norsk og svensk side, idet disse to landes grænseproblemer tilsyneladende er af en noget anden art end dem, der foreligger for Danmarks vedkommende. Endvidere synes den stedfindende udvandring fra Norge og Sverige i noget højere grad end den danske at være rettet imod lande, i forhold til hvilke konfliktsituationer på det statsborgerlige område er mindre sandsynlige. Når de danske delegerede til trods herfor har tiltrådt forslaget, må det tilskrives ønsket om at tilvejebringe såvidt muligt ganske ensartede bestemmelser for de nordiske landes vedkommende — et ønske, som det bl. a. af hensyn til reglen i § 11 B er rimeligt at tage til følge.

I overensstemmelse med de gældende norske og svenske bestemmelser foreslås det, at reglen kun kommer sådanne personer til gode, der havde erhvervet dansk indfødsret ved fødselen. For at sikre, at personen herudover har en virkelig tilknytning til sit oprindelige hjemland, foreslås det endvidere, at den pågældende skal have boet her indtil det fyldte 18. år. Derved undgås det, at den, der allerede i en tidlig alder har fået stærk tilknytning til et fremmed land, kan blive dansk ved en ensidig handling.

Ifølge forslaget § 11 A, stk. 2, skal bopæl i et andet nordisk land indtil det fyldte 12. år dog kunne ligestilles med bopæl her i riget.

I modsætning til de nugældende norske og svenske regler kan indfødsretten i henhold til den foreslåede paragraf ikke straks erhverves efter tilbagekomsten til det oprindelige hjemland, idet det foreslås, at generhvervelseserklæringen først kan afgives efter 2 års fornyet bopæl her i landet.

Paragraffens 2. punktum tilsigter at undgå dobbelt statsborgerret.

I de tilfælde, hvor det ikke er muligt at fortabe den engang erhvervede udenlandske statsborgerret, eller hvor det skønnes ønske-

ligt, at en person generhverver indfødsret allerede, inden han påny har haft 2 års ophold her i landet, må som hidtil naturalisationsvejen benyttes.

Efter forslaget § 11 C skal der i forholdet de nordiske lande imellem kunne gennemføres en endnu lettere adgang til generhvervelse af den tidligere statsborgerret.

Til § 5.

Den foreslåede paragraf giver en regel om, i hvilke tilfælde ugifte børn under 18 år erhverver indfødsret derved, at deres forældre eller en af disse bliver danske. En regel herom findes i § 2, 3. stk., i loven af 1925 for de i denne paragraf omhandlede erhvervelsestilfælde.

Den foreslåede regel omfatter såvel de tilfælde, hvor forældrene eller en af disse erhverver indfødsret ved fødsel + ophold, som de i forslaget § 4 omhandlede tilfælde; endvidere foreslås det i §§ 6 og 11 B, at § 5 skal finde tilsvarende anvendelse ved de der omhandlede erhvervelser.

Forslaget regler går nærmere ud på, at ægtebarn følger faderen i de tilfælde, hvor dets forældre lever i ægteskab med hinanden. I de tilfælde, hvor forældrene er separeret, eller hvor deres ægteskab er endelig opløst, følger barnet efter forslaget den af forældrene, der har forældremyndigheden. Herved bemærkes dog, at således som forslaget er affattet, følger et ægtebarn, hvis fader eller moder er død, altid den overlevende af forældrene, selv om denne ikke måtte være i besiddelse af forældremyndigheden.

Udenfor ægteskab født barn følger efter forslaget ligesom efter gældende ret moderen; herfra gøres dog en undtagelse i det tilfælde, at forældremyndigheden er tillagt dets udenlandske fader.

Til § 6.

Paragraffens første stykke svarer til § 4, stk. 1, i loven af 1925. Da naturalisation i Norge og Sverige sker administrativt, indeholder de for disse lande udarbejdede udkast ligesom de nu gældende love udførlige regler om, i hvilke tilfælde naturalisation kan ske. Det danske forslag må heroverfor nøjes med en henvisning til grundloven, hvorefter naturalisation her i landet sker ved lov.

Som en følge af kønnenes ligestilling er i forslaget udgået den nugældende bestemmelse om, at en mands naturalisation også omfatter hans hustru, medmindre andet i det enkelte tilfælde bestemmes.